

R ØÐRUM

Osvald Hansen úr Hoyvík var illa
happaður barnaárinu á stovni og í skúla.
Mynd: Álvur Haraldsen

Óivað var nógv annað eisini sagt, men tað havi eg gloymt, sigur Osvald Hansen.

Vitanin um happing er størri í dag

Hann vísir á, at hóast nógvar keðiligar upplivingar á stovni og í skúla, so hevur hann eisini nógvgóð minni har frá.

Hann sigur seg hava fingið góðan stuðul heimanífrá, og hann heldur eisini, at lærarar og pedagogar í ein ávísan mun gjørdur nakað fyri at steðga happingini.

– Vitanin um happing er ein onnur í dag í mun til tá. Eg rokni við, at pedagogar og lærarar royndu at gera tað besta, sum teir dugdu og vistu fyri at umgangast happing og fyri at hjálpa mær. Vit vóru nokk ein eitt sindur óróligur flokkur. Tá ið lærarin var farin út, so gingu ofta ikki meir enn tveir minuttir til lutir flugu gjøgnum flokshølið, sigur Osvald Hansen.

Hann veit eisini um, at skúlin tosaði við foreldrin hjá einum av teimum, ið happaði hann, men at tey ikki rættiliga vildu viðurkenna, at teirra barn gjørdi nakað tílíkt.

Best ikki at fáa børn

Tann nógva happingin gjørdi,

at Osvald ofta stóð einsamallur í skúlagarðinum, meðan onnur spældu. Hann hugsaði eisini djúpt.

– Eg hugsaði, at eg ikki var normal. Eg hevði hoyrt tað so ofta, at eg trúði tí. Tað tyngdi meg eisini sum smádrongur, at eg hevði hoyrt, at læknin hevði sagt, at tað at verða føddur við klumpfóti er arvaligt. Eg hugsaði, at so fóru míni egnu børn kanska eisini at fáa tað sum eg – altso at vera happað. So helt eg, at tað var best, um eg ikki fekk nøkur børn, sigur Osvald Hansen.

Happingin førði eisini til sjávmorðstankar.

– Eg hugsaði, at tað nokk var best, at eg ikki skuldi blíva serliga gamal. Eg hugsaði eisini um at gera sjálmorð, sigur Osvald Hansen.

Tankarnir blivu tó ikki til handling.

Valdi Techniska Skúla

Tá ið Osvald fór í 8. flokk, fór hann í Eysturskúlan.

– Tá vóru flokkarnir býttir av nýggjum, og tað vóru ikki so nógv av teimum, ið eg hevði gingið í flokki saman við í Hoyvíkar skúla, sum komu í sama flokk. Tá minkaði happingin, sigur Osvald Hansen.

Eftir 10. flokk valdu flestu av

næmingunum at fara víðari í student. Men heilt tilvitað gjørdi Osvald eitt annað val.

– Student segði mær ikki so nógv, men høvuðsorsøkin var, at eg vildi fara eitt annað stað enn tey, sum høvdu happað meg. Tí valdi eg at fara á Techniska Skúla í Havn, sigur hann.

Orðblindur

Meðan hann gekk á Techniska Skúla, fekk hann eisini hjálp fyri ein annan trupulleika, sum eisini hevði fyllt nógv í lívinum hjá Osvaldi.

– Tað gekk ikki so væl hjá mær at lesa. Eg hevði fingið okkurt lesiskeið í fólaskúlanum, men tað hjálpti ikki so nógv. Men tá ið eg hevði gingið umleið hálvt ár á Techniska skúla, segði Hjør-

leif Kúrberg, sum undirvísti í før-oyskum, ein dag við meg “Tað er okkurt undarligt her. Tú ert ein av klókastu næmingunum, ið eg havi havt, men tú dugir ikki at skriva”. So spurdi hann, um eg nakrantíð hevði tikið eina orðblindaroynd. Tað hevði eg ikki. Tað var skjótt orðnað, og tá varð staðfest, at eg var orðblindur. Hjørleif Kúrberg segði, at so skuldi eg fáa hjálp, og tað fekk eg, sigur Osvald Hansen.

At tað gekk illa av lesa, birti eisini upp undir happingina skúlaárini.

TenSing – eitt stað uttan happing

Eftir tvey ár á Techniska Skúla, fór Osvald Hansen í starv í eitt ár í TenSing arbeiðinum í KFUM í Havn.

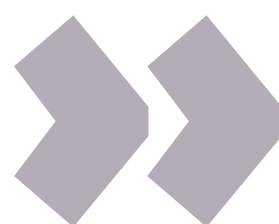
– Eg var 14 ára gamal, tá ið eg byrjaði í TenSing. Hetta var tað fyrsta staðið, eg hevði upplivað, at eingin happing var. Har kundi eg vera júst tann, eg var, sigur Osvald Hansen.

Hann var eitt ár í hesum arbeiðinum, og hann elskaði tað.

– Hetta var eitt arbeiði fyri tey 13-19 ára gomlu. Tað var lág gátt. Vit plagdu at siga, at tað var eitt stað, fyri tey, ið ikki tímdu at fara í býin, og fyri tey, ið ikki tímdu í kirkju. Tað var einki trýst, og vit høvdu tað gott saman. Har byrjaði eg aftur at fáa sjálvsálit, sigur Osvald Hansen.

Í TenSing arbeiðinum gav tað eisini meining fyri honum at mæta øðrum, ið høvdu tað trupult á eina ella annan hátt.

– Eg lurtaði nógv eftir, hvat onnur høvdu at bera uppá. Eg kendi til tørvin at hava ein at kunna tosa við og sleppa út við øllum, ið ein lá innibrendur við. So eg gjørdist ein, ið nógv komu at tosa við um allar móguligar trupulleikar, sigur hann.

Tað er okkurt undarligt her. Tú ert ein av klókastu næmingunum, ið eg havi havt, men tú

dugir ikki at skriva